

Sáng tác

Mấy hôm trước tình cờ thấy mấy tấm hình Đà Lạt ngày trước. Có hình hồ Xuân Hương và Thủy Tạ. Bao nhiêu kỷ niệm trở lại. Nhưng chỉ có một kỷ niệm vui nhất!

Đạo xưa có lần lên Đà Lạt nhân dịp hè, ở nhà bà bác. Cô chị họ học trường Tây, Couvent des Oiseaux, cùng với mấy cô bạn cùng lớp hay đến chơi. Các cô cô nào cũng đẹp, kiểu cách, kiêu điệu! Các cô hay tụ họp, để đĩa nghe nhạc. Phần lớn là nhạc Tây, thời đó với Sylvie Vartan, Françoise Hardy, Johnny Halliday... Rồi thì nhau hát theo những bài như *Tous les garçons et les filles*, *La plus belle pour aller danser*, *Aline...*. Tài tử thì các cô mê những anh như Alain Delon, Jean Paul Belmondo. Nghĩa là rất sính Tây! Đã bảo học trường Tây mà! Nhưng điều làm tôi lạ nhất là mấy cô cũng thích nhạc Việt. Mà lại là nhạc sến!

Chuyện mấy nàng học trường Tây thích nhạc sến, tôi đã nghe rồi! Chả là lúc mới lớn, có đi theo mấy ông anh loại tay chơi, có những biệt hiệu kêu như Don Juan, Casanova... Các ông này hay đứng ở các trường con gái, trường Việt thì đóng đô ở Trúng Vương, Gia Long, trường Tây thì các chàng đến của gái ở Marie Curie, Regina Mundi, Regina Pacis... Mấy ông lên mặt dạy bảo: "*Chú mày muốn tán gái, phải tùy theo em học ở trường nào! Học ở Trưng*

Vương mà nói chuyện nhạc, phải nhắc đến nhạc tiền chiến như Đặng Thế Phong, Văn Cao, Phạm Duy. Hay ít ra cũng phải là Đoàn Chuẩn, Từ Linh. Cho các em nghe Gửi gió cho mây ngàn bay, Tà áo xanh...chẳng hạn, mấy nàng mới chịu! Nhưng tán các em Marie Curie, nhạc Tây không nói làm gì, nhưng nếu nhạc Việt, phải chọn nhạc sến như Căn nhà ngoại ô, Nỗi buồn gác trọ, Nửa đêm ngoài phố, Chuyện tình Lan và Diệp..., mấy em trường Tây chịu những bài này lắm!"

Tôi nghe cũng không tin lắm! Nhưng lên Đà Lạt, nghe các cô học Couvent hát nhạc sến, lúc đó mới thấy đúng! Rồi một ngày thứ bảy, các cô ra ngồi Thủy Tạ, các cô thích dùng tên Tây thuở xưa là La Grenouillère. Bà bác sai tôi đi theo hộ tống mấy cô! Ngồi đây một bàn bên trong, các cô thấy một chàng ngồi một mình bên ngoài, sát lan can nhìn xuống hồ, đây về tứ lự. Lâu lâu lại thấy chàng cúi xuống hí hoáy viết lách vào sổ giấy trước mặt. Một cô la lên: "*Trần Thiện Thanh! Đúng là Trần Thiện Thanh rồi, chúng mày ơi!*" Các nàng hân hoan như bắt được vàng! Hóa ra đều ái mộ nhạc sĩ Trần Thiện Thanh cả! Nhạc ông này đứng lưng chừng giữa nhạc sến và không sến! Có những bài nghe cũng được, không phải sến. Nhưng nhiều bài đúng là sến đặc! Nên chắc vì thế mà được mấy cô trường Tây

này mê nhạc mình. Và mê cả người! Các cô khao nhau: "*Chắc đang sáng tác nhạc!*"

Thấy nguyên một bàn đầy gái đẹp khúc khích nhìn về phía mình, chỉ chỏ đây về quan tâm và ái mộ, anh chàng kia chắc sướng rên. Rồi chàng làm điệu. Đứng lên dựa vào lan can nhìn xuống hồ như tìm ý! Rồi rút thuốc lá ra hút, mắt nhìn đăm đăm về phía chân trời xa! Các nàng càng trầm trồ! Một cô bạo nhất, dân trường Tây mà!, quyết định đến ngay bàn anh chàng để hỏi có đúng Trần Thiện Thanh không! Nàng đến gần. Anh chàng thấy thế, vôi vàng cúi đầu xuống viết như máy vào trang giấy trước mặt. Nàng Couvent lại gần, không thấy nốt nhạc đâu, chỉ thấy chữ và chữ! Hỏi chàng, chàng lắc đầu: "*Tôi không phải Trần Thiện Thanh. Nhưng tôi là nhà văn*". Không nhớ là nhà văn nào, chắc văn sĩ vô danh, không ai biết đến! Thấy vẻ thất vọng của các cô, anh chàng vôi vàng đứng dậy trả tiền và đi ra một nước! Tội nghiệp cho anh văn sĩ quèn!

Từ đó tôi bỏ mộng viết văn. Thấy học nhạc có lý hơn! Nhưng sau này thấy mình sai lầm. Và khám phá ra rằng mấy cô Couvent mê nhạc sĩ Trần Thiện Thanh thuở trước không phải vì là nhạc sĩ. Mà vì Trần Thiện Thanh đi hát nổi tiếng dưới tên Nhật Trường. Và chỉ có ca sĩ mới được các cô mê!

Sáng tác

Nhạc sĩ thường không ai biết
đến, có gò lưng sáng tác cho
lắm cũng vô ích thôi! Làm
nhạc để tán gái mà không
được cô nào chịu thì làm
nhạc làm gì nữa cho mệt!
Toàn là chuyện mất thời giờ,
vô bổ cả! Chán thật!